

DOBOZI ESZTER

Rekonstrukció

„A fehér táj, kint az emeleti ablakon túl...”

(Szabó Lőrinc: A fehér táj)

*Hallottam ezt a képet,
ahogyan most látom is – hallottam,
belül hányódik azóta hány halottam,
hány elhullott ezerévem,
hány esdve-féltett elrendelésben
hány elmekór lepett el,
hány elhagyott éden;
hallottam ezt a képet,
hárfahangon így szól a redves
csonkok bronz borzongása,
s így a táncban ingó nádak
pici fuvola-sikongása,
hallottam ezt a képet,
és most látom is,
amint az ablak keresztfája
hat kazettára osztja szét,
s odafönn is hatos osztatásban
a telis-tele ég,
a madár üresség
ágak ketrecében,
s az ágak, az ágak –
mint ott a versben is –
japán metszetek
oda föllehelt
érrajzolatán,
olvastam ezt a képet
és most érzem is,
ahogyan csak újraszültek
– szétszabdalt világokat egybelátón –
egy másik ég alatt,
más föld kerekén.*

Metszet

*Keresztútnak szögletében
valaki áll...
kiszakadva
abból, ami tagolatlan;
zúdulva, beleszakadva
a lehetségesnek: pontnyi
világok űr-üregébe,
hol nincs kiterjedése
se térnek, se időnek...*

*... ahogyan valaki áll –
arc nélkülien,
inkarnáció előtti
szédületben,
ahogyan oly tétován,
mégis mint ki biztos már
és örök,
égő paradoxonok
példázataként pörög,
s egyszersmind mozdulatlan;
olyan elrendeléssel,
amiként testnek keresztje
elvitathatatlan célpont –
égi utak metszetében...*

X X X

*... én nem ódzkodom,
és nem ágálok a
törvénnyel szemben,
magamat adom
a semmi ellen,
ámen.*